

ТЕРНОПІЛЬ, 17-18 вересня 1939 року

Цей день війни за насиченістю нічим не відрізнявся від попередніх... хіба що радянські літаки, які з'явилися зненацька. Вони, ховаючись за хмарами, скидали бомби. «ФАБ-50», вирвавшись з бомболюків, зі жахливим виттям поринули вниз із наміром розірвати Тернопіль на шматки.

У довгому й неприємному бомбосховищі, на шматку холодного цементу в домініканському костьолі, всі урочисто, ніби на месі, повсідалися в очікуванні дійства. Акуратний і наглясований ксьондз Мадура натхненно читав молитви. У жовтому світлі, в якому роїлися пилинки, швидкість читання була нижче середньої.

— Діти мої! — піднесено мовив ксьондз. — Нам залишилося тільки молитись. Я вже чую Божі кроки...

Загинаючи пальці, він перерахував, які молитви треба проказати, щоб Господь, який проявляється зазвичай у деталях, відвернув біду.

Двоє постарших жінок, притулившись одна до одної, наче раки в кошику, таємниче про щось перешіптувалися, мабуть, про цілющі властивості цибулі. Тільки пан Маковецький і пан Тадек К. грали в карти за всіма правилами

кредитно-фінансових відносин — на цигарки. Пан Войцех утретє поспіль переміг, а Тадеку як завжди... не таланило.

— Пан Войцех махлює! — відкрив писок у презирливій гримасі Тадек, який скидався на лисуватого пацюка, і невдоволено швиргнув засмальцьовані карти на імпровізований стіл.

Усміхнувшись, пан Маковецький задоволено понюхав виграні три дешеві сигарети. Він вдихав «запах перемоги».

— Реванш і негайно! — скреготнув зубами Тадек — фаховий пройдисвіт, який не на жарт розізлився. Він умів добряче лютувати.

Як кожен гравець Тадек вірив, що ось-ось настане перелом і можна буде з лихвою повернути все програне. Може, нині фортуна змилюється?

Реваншу не сталося — набридлива сирена ППО дозволила піднятися на поверхню. У кутку спав старенький із сивою бородою, немов у святого Онуфрія... дуже старенький, який уже в землю дивиться. Жовта пляма, що розпливлася на штанах, свідчила про нетримання.

— Ой вуйку! Царство Небесне проспали... очуняйте, — розторсала його одна з жінок.

— Ви ліки приймаєте? — стурбовано запитала інша.

— Якщо згадаю, то так, — старий трохи підвів густі кошлаті брови.

Коли настав час розходитися, всі перехрестилися і перецілувалися з особливою насолодою.

— Слава Всевишньому, і цього разу минуло, — полегшено зітхнув ксьондз Мадура.

Більшість радянських бомб упала за містом на відкриту місцевість, залишивши після себе пошматований краєвид. Дерева зрубало під корінь. Це місце вже стало не тим, яким його знали обивателі. Що вони сподівалися побачити? Люди стояли біля велетенської вирви, котра ніби запитувала «На

що витріщилися?»), і спльовували в неї. Дехто приміряв її до розмірів власного укриття.

На щастя, наслідком нальоту стало тільки одне точне влучання, однак усі відчували закопчений присмак бомбардування. На вулиці Вертепній, яка тепер нагадувала розпечену пательню, — дим і кипуче полум'я. Розбита червона черепиця, що злетіла з даху, валялася на бруківці. Пані Зьобро з мокрим од сліз обличчям тримала на руках скривавлене тіло пекінеса.

Застогнала і впала лицем до землі двоповерхова будівля, здіймаючи ще один вал гарячої їдкої пилюки. Сірі від вапняного нальоту дерева навколо неї були голі й скидалися на вішаки. Безглуздою купою громадилися рукотворні цегляні й бетонні уламки. Від гару сильний, майже натхненний напад кашлю. Люди, бухикаючи, рясно й запально лаялися. Чути було віддалені вибухи, що лунали з боку Великих Бірок і Ходачкова. Повітря дрижало. Радянська авіація бомбардувала залізничні станції.

— Ми в дупі. Ворог таки знайшов мерзенний спосіб пройти нашу оборону, — виправдовувався капрал із батареї ППО, посміхаючись якоюсь нещасною, ніби поламаною посмішкою. Слова на потрісканих губах майже беззвучні, але його очі кричали голосніше, ніж будь-коли до цього.

«Цікаво, це цитата Ридза чи його власний афоризм?» — стрельнуло у допитливій голові пана Маковецького.

Тернопіль населяло чимало диваків. Пан Маковецький був, безумовно, одним із них.

— А нашу «Пшиваліху»*, бува, не розбомбило? — поцікавився він крізь усе ще вкриті пилюкою губи і зуби. — У горлі — ніби піч. Страх як хочеться «Дубельтового».

Несвіжою хустиною, що смерділа пожежею, він узявся видовбувати зі своїх м'якого срібла очей та носа картоплиною

* «Przywalicha» — броварня між Заруддям та Білою, власником якої був Юліуш Баар.

суміш поту й пилюки. Після цих слів кожен, мабуть, відчув, як прохолодне пиво гасить пожежу в горлі і пом'якшує гіркий дим.

— Хоча б ви, пане Войцеху, облегшіть душу. Дайте сигаретку, — попросив листоноша Цибульський, розпізнавальними ознаками якого були підфарбована хною нахабна борідка дрібними кільцями, ніби в ассирійського сатрапа, яка, правду кажучи, виглядала не приший до чогось рукав, та сумка зі свинячої шкіри.

Пан Маковецький, який мав унікальне вміння дратувати усіх хамовитих, і усіх обмежених, недовго зловтішався перемогою над Тадеком. Він і сам не проти запалити. До того ж був людиною щедрою, яка ділилася виграшем зі своїми друзями... і з тими, в кого вигравав. І нині не забув про Тадека, який уже витер з кутиків рота наліт злості й корчив із себе такого гарного хлопа, що хоч за пивом його посилай.

Тадек К. і пан Войцех, попри різні риси характеру, якось притерлись один до одного, і кожне спілкування дуже сильно впливало на ерудита, замінюючи йому бойдик горівки.

Пан Маковецький, запримітивши окремі елементи хрунівства Тадека, не полишав надії розвернути його особистість до кращого боку, сподіваючись, що такий бік існує. Як не сумно, бувало, що й пан Войцех плував божий дар із яечнею. У цьому також проявлялася сутність його оригінальної натури.

Лайна у місті було багато, слів нема. Випиналося воно і на авансцені. Мешканці, схожі на бройлерів із ідентичними неврозама, збившись до купи, жваво обмінювалися натуральною сировиною — плітки на плітки, платячи за отриману плітку своєю пліткою.

Приземкувата пані Людовіка Бугнова скидалася на дивне творіння далекого від знання анатомії скульптора, який створив її з двох брил — тулуба й голови. Закутавшись у нікудишне вицвіле пальто, без супроводу песючків, яких

давно не виводила на свіже повітря, вона наважилася після бомбардування випхати свою заплалилу жиром дупу на вулицю. Із заціпленими думками пані Людовіка «вальгусною постановкою стопи», що у простолюдді називається клишоногістю, продріботіла перевальцем половину захаращеного кварталу, нервово гризучи нігті. Обличчя в неї було ніби з пом'ятого картону, а на ньому — роздратований вираз. Здавалося, що одне око в неї розплющене, а друге, зтягнуте фіранками й рюшечками, ще дрімає.

— Чого повітрищалися, недоуки? — слова випливали з рота дротяної недобррозичливої жінки, наче відро помийв, і запаскудили голови пліткарів.

«Така злюка — не дай Боже! Та ще й скупа-скупезна, вогню не розведе. У хаті холод собачий навіть для її песючків», — чимало так подумали.

— Що, стара курво, просмердітися вийшла? — виваляла у грязюці її ім'я двірничиха Леська Дурбак, яка стояла з драпачкою в руках акурат напроти помешкання Людовіки по вулиці Коперника. — А песючки твої смердючі уже виздыхали?

— Може, дурепо, крикнеш іще голосніше? — бурхливо відреагувала стара, обличчя якої вмить стало ліловим, проте утрималася від звичного терміна «патлата шльондра».

— Поцілуй мене в дупу! Буду кричати так голосно, як захочу.

При маленьких мізках, що сформувалися в умовах постійного невдоволення, зокрема статевого, у Леськи був занадто великий рот, який щовечора на кухні сперечався зі всім світом, нарікав і вигукував. Мало не всі тернополяни були їй у чомусь винні. Пальнута на всю голову, вона лаялася люто, з відлунням і з таким визначним талантом, що порівняно з її лайкою вислови пані Бугнової здавалася святими. Як вирішальний аргумент Леська могла й справді оголити весь свій нижній поверх і перестояти будь-кого.

— Ах ти паскудо, — просичала стара, продемонструвавши білий м'ясистий кулак. Цієї миті широко розплющені очі «курви і старої шкапи» були схожі на блідо-жовті латки, приклеєні до обличчя. Ніби засцяна ряднина...

Жінки ритуально плюнули одна одній услід і, вправно припнувши свої сумнозвісні язики, розійшлися на зустрічних курсах.

Усі знали, що Бугнова і Дурбак перебували у словесно-му конфлікті. Він виник давно, але в чому його суть, уже не пам'ятали. Конфліктників супроводжували непохвальні зауваження стосовно їхньої моральності.

— Ну як я її проскордила? — скоромовкою запитала Леська у свого «колеги» Міська, але з виглядом такого жіночого задоволення, навіть щастя, ніби для неї нема і не може бути радості більше, ніж засвідчити цей факт.

Клаптик голосу худощого, як держак од швабри, Міська, який по-дурному сам до себе посміхався, з нікчемним словом «кляса», а за ним «таки-так» зірвався з його посинілих після учорашнього губ. Міськові слова були маленькі та слизькі, наче хворобливе відчуття власної вини, приглушені важким похміллям. Нині він, нечутний і непримітний, старався не рухатися і не дихати. У подібній ситуації якась сила спонукала його з покірною посмішкою постійно повторювати ці два слова.

До слова, Місько не відчував до Леськи всеохопливої любові. Бувало, що вона і його бештала з усіх боків, — за лінощі та що не беріг копійку, а тринькав гроші на жінок низького ґтибу, і за жахливий запах сечі в помешканні після пиятики, котрий, як подейкували, нервував навіть псів. Файно пахне тільки власна сеча! При цьому обличчя Міська було схожим наче морда покірної кобили — не мало жодних заперечень, з усім погоджувалося.

— Я колись заб'ю ту псицю, яка зжерла мої нерви, — злобливо лаючись, заборжилася пані Бугнова у присутності

пам'ятника Міцкевичу і ще кількох свідків, які сміялися й повизкували в дикому захваті. Серед очевидців «шкандалю» був, безперечно, і пан Маковецький.

— А таки заб'є цю *gehscheissen** Леську, яку давно пора в бедлам спровадити, — зробив прогноз пан Войцех. — Хіба можна так нахабно варнякати?

— Не заб'є... — засумнівався листоноша Цибульський. — Куди їй, старій рохлі?

— Хіба ви знаєте, в якому віці щезають капризи та помсти і на що годна жінка в менопаузі?.. — блиснув ерудицією пан Маковецький. А його погляд красномовно говорив: «Хто ж, як не я, перекрою ваше нещасття?»

— Менопауза... що то є ?

— У дружини запитайте.

— Ми з нею ніколи не були близькими, — мовив зніжковіло Цибульський.

— Чорт забирай, мені доводиться за вас червоніти. А ваші троє дітей... невже вони поштою до вас прийшли? — ніби зі здивуванням, ніби зі співчуттям запитав пан Войцех, а потім, зрозумівши, що не зовсім вдало висловив думку, безнадійно махнув рукою.

Товстий, лисий, схожий на кнура фризійер Циглер, якого прозивали «Оцтовим Яном», підозріло витріщившись на пана Войцеха, мовчав. Його незговірливість була притчею во язицех. Дика зануда, краще повіситися, ніж з таким жити, він знав: із вагомими аргументами пана Маковецького неможливо сперечатися.

— Мені залишилося тільки схилити голову перед вашим багатим досвідом, — мовив знеособленим голосом із гримасою понурості, побачивши яку, кожному з присутніх захотілось одягнути на його «банек» сміттєвий бак. Коли Циглер закрив рота, вигляд від цього не став розумнішим.

* Засранка — (нім.).

Незважаючи на вік* і коров'ячу зовнішність, пані Бугнова аж ніяк не була плаксивою. Пан Войцех точно вловив, що хоча в її душі вже частково відлунали пристрасті й урагани, вона не втратила майстерності плести інтриги. Ця жінка була хитрішою і обачнішою, ніж вважали.

— Господи, убережи нас від сердитих жінок, — мовив хтось, можливо, що й Тадек, який так і не наважився створити сім'ю.

До чого тут жінки з їхніми прокльонами, які почувалися в місті чудово, як сальмонела у протухлому курячому яйці? Відповімо: навіть найпримітивніше людське існування гідне історичної уваги. Ще вчора жалюгідне життя й голоси цих персонажів з їхніми лайками і колупанням у житті інших були нікому не цікаві... нецікаві взагалі. А сьогодні... апетитні. Ці «дрібниці» надають картині повної достовірності. Буття в такі моменти історії емоційно дуже загострене. Воно характерне не злетами духу, а лише пристрастями, котрі повзуть десь унизу життя і перестають задовольняти обивателів. Зауважимо, що чемні жінки не можуть залишити сліду в історії. Вслід за надлишковими емоційними сплесками виповзли з нір і нахабно посунули містом падіння моралі, алкоголь, наркотики, обійми повій... Правила свій бал рейхсмарка й американський долар, при вигляді яких багато тернополяни вивертали потрохи.

Зенітники, відлаявши небо й опустивши стволи гармат на лафети, та одягнувши на «олівці» брезентові чохла, поспішно залишали місто. За ними посунув потік інших польських відділів — похмуре нещастя панічних очей, стомлених рук і зачовганих ніг... Було чутно, як гупають бруківкою каблуки вояків. На вузьких вулицях стрій змішався з іншим строем і перетворився на кашу із запахом суміші людського поту,

* Скільки пані виповнилося років, ніхто у місті не знав. Подейкували, що на її день народження свічки обійшлися дорожче, ніж торт.

викурених цигарок та збройового мастила. Команд не чути, а зрештою, для сліпого безладу й живої зарослі вони не потрібні.

Запущений механізм самознищення і порядку запрацював на всю потужність. Усе розвивалося так жахливо! Натовп (вибухова суміш військових та цивільних), розпанахавши тишу, кинувся до двірця на останню «Люкс-торпеду». Наче звірі: розірвуть на сто шматків, як кішку, котра помилково затесалася в танок собачого весілля.

Після криків, штовханини, гармидеру та істеричної суєти на вокзалі раптом у місті запала тиша, майже могильна. Жодних ознак життя, ніби всі мешканці булькнули у став чи ще гірше — в міську клоаку. Причаївшись, вони нервово вслухались у тишу, готуючись до будь-яких прикростей. Чекав на них і пан Маковецький — за вікнами закладеними периною й подушками, щоб не залітали кулі.

Тим часом білою стелею бургомістрового кабінету ковзали сонячні білки, вітерець роздував серпанки фіранок. Голова очільника міста Станіслава Відацького — рожевого ліберала, в якого інтонації та резолюції теж рожеві, схилилася над паперами. Війна, що потягла Польщу в безодню падіння, так і не перекроїла його політичних поглядів.

У кабінеті, ніби на сцені, виконували з провінційним шиком кілька актів нетлінної класики.

— Що у вас? — подаючи мляву прохолодну руку, запитав бургомістр у військового коменданта майора Віктора Мальця. Той перебільшено бадьорим кроком щойно перетнув кабінет і виструнчився перед Відацьким.

— Будьте, пане полковнику готові, що через півтори години світи зайдуть у місто. Генерали Нарбут-Лучинський та Ятельницький вже покинули Тернопіль, їх наздоганяє воєвода Маліцький. Наше військо виродилося до тієї останньої стадії, що навіть відступити розучилося — воно просто драпає. Маса непідвладних людей у пошуках поживи веш-

таються містом, — документально відрапортував комендант, ніби пред'явив чек у банку.

Зсугулений і обтяжений проблемами, бургомістр, уважно вислухавши слова, поринув у роздуми. Між ними простелилася латка мовчання, прошита нерівними стібками. Ще ніколи бургомістр не думав так довго. У відданості коменданта він не сумнівався, але почута конкретика вдарила його нижче пояса. Бургомістр, нервово клацаючи ключиками бюро, то відчиняв, то зачиняв шухляди, то брав до рук «вечне поро»*, то відкладав його.

Везунчик, щасливчик, розбещений жінками майор терпляче очікував. Чисто виголене рожеве обличчя, бездоганний квадратик худеньких вусиків, проділ на голові черепкового кольору, м'які чоботи, щоб не страждали мозолі, полковий знак другого полку легіонів на грудях у військового коменданта були як завжди парадними. Здавалося, що йому і чорт не страшний. Тільки темно-карі очі майора вкупі з глибоким зітханням, купаючись у тривозі, глянули на дзигарок.

— Дякую, пане майоре... Я зрозумів, що й ви вже драпаєте...

Майор Малець, обережно ступаючи по паркету, ніби боячись послизнутися, вийшов із кабінету. У ньому співіснували дві людини: одна спокійна, врівноважена, з почуттям власної гідності, інша — підкреслено шаноблива до тих, хто стояв на вищому щаблі. Майор не був сентиментальним, але, сідаючи в автівку, піймав себе на думці, що йому хочеться нагнутися й поцілувати цю рідну галицьку землю.

— Москалі вже не ті, яких я бачив під Варшавою у доленосному двадцятomu. Звір виріс — шерсть на загривку стала дибки, кігті й ікла відточені. Раджу всім, у кого є змога, скерувати стопи до Румунії, — рівними округлими реченнями, бездоганною чіткою вимовою, відпрацьованою модуляцією голосу звернувся Відацький до чиновників.

* Авторучка (польськ.).

ЗМІСТ

Тернопіль, 17-18 вересня 1939 року.....	3
Тернопіль, 18 вересня 1939 року.....	18
Тернопіль, 18-19 вересня 1939 року.....	34
Тернопіль, 19 вересня 1939 року.....	46
Тернопіль—Львів, 19—26 вересня 1939 року.....	65
Тернопіль, 26 вересня 1939 року.....	79
Тернопіль, 27—29 вересня 1939 року.....	88
Тернопіль, 30 вересня 1939 року.....	97
Тернопіль, 2 жовтня 1939 року.....	106
Тернопіль, 3-4 жовтня 1939 року.....	112
Тернопіль, 6 жовтня 1939 року.....	121
Тернопіль, 8 жовтня 1939 року.....	127
Тернопіль, 8-9 жовтня 1939 року.....	145
Найробі—Аддіс-Абеба—Каїр—Лондон, 3 вересня—10 жовтня 1939 року.....	151
Тернопіль, 12 жовтня 1939 року.....	178
Тернопіль, 13—17 жовтня 1939 року.....	188
Тернопіль, 1—18 жовтня 1939 року.....	199
Тернопіль, 19 жовтня 1939 року.....	220
Тернопіль, 25 жовтня 1939 року.....	230

Тернопіль, 27 жовтня 1939 року	241
Тернопіль, 1–4 листопада 1939 року	249
Тернопіль, 5–14 листопада 1939 року	258
Тернопіль, 17 листопада 1939 року	263
Тернопіль, 21–22 листопада 1939 року	270
Тернопіль, 3 грудня 1939 року	276
Тернопіль, 4–9 грудня 1939 року	283
Київ–Полтава, 12–14 грудня 1939 року	294
Тернопіль, 15–21 грудня 1939 року	309
Лондон, 20 жовтня–21 грудня 1939 року	319
Тернопіль, 22 грудня 1939 року	330
Тернопіль, 23–25 грудня 1939 року	335
Будапешт, 1 січня–3 лютого 1940 року	344
Тернопіль, 10–16 січня 1940 року	351
Чортків, 17 січня 1940 року	359
Чортків, 21 січня 1940 року	372
Чортків, 22-23 січня 1940 року	378
Тернопіль—Буськ, 1-2 лютого 1940 року	387
Тернопіль—Львів, 21-22 лютого 1940 року	394
Краків, 23 лютого 1940 року	397
Львів, 1-2 березня 1940 року	409
Львів–Тернопіль, 2–4 березня 1940 року	415
Львів–Томськ, 3–12 березня 1940 року	419
Тернопіль, 12–15 березня 1940 року	426
Тернопіль, 7 квітня 1940 року	434
Тернопіль, 3 червня 1940 року	442
Тернопіль, 11–17 червня 1940 року	447
Тернопіль, 28 червня–5 липня 1940 року	457

Будапешт, 3 жовтня—29 листопада 1940 року	463
Тернопіль, 10—15 листопада 1940 року.....	488
Будапешт, 12 грудня 1940 року — 1 січня 1941 року.....	496
Тернопіль, 1—27 січня 1941 року.....	505
Будапешт, 19 січня—1 березня 1941 року.....	513
Тернопіль, 11 березня 1941 року.....	526
Тернопіль—Бучач—Монастирська—Чортків, 29-30 березня 1941 року.....	532
Тернопіль—Олеша—Коропець, 20—23 квітня 1941 року.....	541
Тернопіль, 25 квітня—15 травня 1941 року.....	550
Тернопіль, 20—25 червня 1941 року	562
Замість епілогу.....	582